

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/155/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010321
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1612010321.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Kamila Ivánka, v trestnej veci obžalovaného W. P., pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 14.10.2013, sp. zn. 3T/164/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. marca 2014 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného W. P., nar. XX.XX.XXXX v J. sa zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 14.10.2013, sp. zn. 3T/164/2012 bol obžalovaný W. P. uznaný za vinného z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase dňa 20. 09. 2011 na žiadosť Q. W., nar. XX. XX. XXXX, odtiahol z diaľnice pri meste E. odstavené a pokazené osobné motorové vozidlo zn. Opel Astra G Q VIN: V farby svetlo striebornej metalízy, ev.č. BL-XXXBM, ktoré zaparkoval pred rodinným domom číslo XXX v obci R. A., podľa pokynov O. R. oprávneného vozidlo užívať, toto predal S. V., avšak kúpnu cenu vozidla O. R. ani Q. W. neodviedol, čím poškodenému H. U., spôsobil škodu vo výške 1.700,- €.

Za to bol odsúdený podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, t.j. v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný W. a to voči výroku o vine, treste aj voči konaniu, ktoré týmto výrokom predchádzali.

V písomnom odôvodnení tohto odvolania, prostredníctvom obhajcu uviedol, s poukazom na výrok napadnutého rozsudku a zahlásené odvolanie, že s ním nesúhlasí a považuje ho za nesprávny a nezákonný a že zotrváva na všetkých doterajších výpovediach a vyhláseniach, ktoré v rámci konania urobil a preto v podrobnostiach na ne poukazuje.

Následne opätovne zopakoval, takmer identicky, ako v predchádzajúcom odvolaní z 11.03.2013, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku nespáchal a tak, ako je opísaný sa ani nestal a jeho postupom a konaním nedošlo k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty, či už prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., resp. ani akéhokoľvek iného trestného činu. Podľa jeho názoru na hlavnom pojednávaní vykonaným dokazovaním boli potvrdené skutočnosti, ktoré uvádzal na svoju obhajobu. Uviedol, že súd v odôvodnení rozsudku na strane 5 odsek 8 o.i. uvádza, že nesporným je, že vozidlo sa pokazilo O. a že práve na jeho žiadosť odtiahol ho z diaľnice. Nie je preto zrejmé, prečo potom v

skutkovej vete výrokovej časti rozsudku sa bez zmeny uvádza, že predmetné motorové vozidlo odtiahol na žiadosť Q. za situácie, keď súd do skutkovej vety na základe vykonaného dokazovania zasahoval. Navyše podľa jeho názoru vykonaným zásahom do skutkovej vety došlo k zmene a porušeniu jednoty skutku, nakoľko bolo podstatným spôsobom zmenené jeho konanie, priebeh udalostí ako aj následku.

Vo vzťahu k sporným bodom uviedol, že jednoznačne je možné konštatovať, že vo vzťahu k predmetnému motorovému vozidlu konal na základe pokynov oprávnenej osoby. Pokiaľ bol v kontakte so svedkyňou W. ako aj so svedkom R., určitý čas spolu bývali na chate, kde predmetné motorové vozidlo používali a ako vlastníci voči nemu vystupovali obaja, pričom v inkriminovanom čase toto vozidlo používal aj on. Ďalej z výpovedí uvedených svedkov, ako aj po doplnení dokazovania a výsluchmi svedkov T. a U. vyplýva, že tak W., ako aj R. boli oprávnení s predmetným motorovým vozidlom nakladať a tým obaja ho mohli vo vzťahu k nemu právne účinne inštruovať.

Obsahom dohody medzi ním a O. (pôvodne aj Q.) bolo zabezpečiť opravu a následne predaj predmetného motorového vozidla. Napriek tomu, že najskôr svedok R. rezolútne poprel, že by mu bol býval dal akýkoľvek pokyn na opravu či predaj vozidla, predloženými SMS preukázal, že takéto pokyny z jeho strany, ako osoby oprávnenej na disponovanie s vozidlom, jednoznačne vydané boli. Okrem predmetných SMS bol v inkriminovanom období s O. R. v častom telefonickom kontakte, počas ktorého mu o. i. dával inštrukcie ohľadom vozidla. Svedok R. najskôr vypovedal, že ohľadom predmetného motorového vozidla sa s ním o ničom nerozprával a žiadne pokyny mu nedal, pričom však pri jeho opätovnom výsluchu pripustil, že od neho pokyn na predaj mohol dostať. Predložená SMS komunikácia prebiehala medzi ním a osobou z telefónneho čísla, ktoré bolo vedené na osobu E., ktorý bol v danom čase druhom Q., čo vyplývalo tak z jej výsluchu, ako aj z výsluchu svedka T.. Svedok T. uviedol, že predmetné telefónne číslo v danom čase bolo síce vedené na jeho meno, avšak toto používal svedok R. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že užívateľ tohto čísla od neho žiadal vrátiť barly, ktoré používa práve svedok R. Postupom času sa R. a W. ako súrodenci rozhádzali a nevedno z akého dôvodu v súčasnosti R. ním vydané pokyny popiera, hoci preukázateľne súdu vo svojej výpovedi opakovane klame a evidentne s ním v kontakte ohľadom opravy a predaja vozidla bol. Z uvedeného je zrejmé, že skutočne R. ako aj W. vedeli, čo a ako sa s autom deje a kde sa nachádza, pričom aj vedeli o osobe svedka V..

Všetky pokyny a dohody, ktoré s O. mal, splnil tak, ako boli dané. Nemal vozidlo priamo predat', čím by sa dostal do úlohy sprostredkovateľa, ale od O. dostal úlohu nájsť potencionálneho kupca na vozidlo. Na všetkých ostatných konkrétnych podmienkach kúpy a predaja sa potom mal dohnúť s kupcom priamo O.. V žiadnom prípade nemal povinnosť nikomu odvádzať kúpnu cenu vozidla, pretože ako uviedol, sprostredkoval len možnosť uzavretia kúpnej zmluvy medzi kupcom a O., priamo vozidlo nepredával. Všetky detaily dohody teda mali si dojednať priamo kupujúci a predávajúci. Jemu predsa nikto vozidlo nedaroval a už vôbec s ním neplnil žiadne svoje vlastné záväzky.

Rovnako namietal, že ani žiadne peniaze S. a to sumy 700,- Eur nedlhoval a ani nedlhuje.

Vozidlo do užívania prenechal S. z toho dôvodu, že mu ho odovzdal za účelom servisnej prehliadky, prípadnej opravy a následného odkúpenia, pričom konkrétne podmienky kúpy si mali dojednať priamo V. so R.. Tieto skutočnosti vedel tak R. ktorý ho na takýto postup inštruoval, ako aj Wurczell, ktorému to tiež takto oznámil. Aká bola potom medzi nimi dohoda uviesť nevie, nakoľko v tomto štádiu tohto konkrétneho obchodu sa jeho úloha skončila. Nebol teda zodpovedný R., resp. W. za odovzdanie kúpnej ceny, nakoľko jeho poverenie také nebolo, mal len zohnať kupcu na predmetné vozidlo v danej cenovej úrovni. Vozidlo dal V. na to, aby ho dal skontrolovať a posúdiť. Následne v prípade záujmu sa mali so R. dohodnúť na podmienkach predaja. R. mu na to uviedol, že si s V. daný obchod dorieši už sám a že sa nemá ďalej o vec starať, čím v danom vzťahu svoje účinkovanie skončil. Neodovzdal teda vozidlo V. s úmyslom, aby ho tento trvale užíval bez toho, aby od neho nepožadoval zaplatenie kúpnej ceny. Kúpnu cenu si následne s V. riešil R. tak, ako mu bolo z jeho strany povedané. Požadovanie zaplatenia kúpnej ceny by bolo nad rámec jeho poverenia, pretože ako vyššie uviedol, mal sprostredkovať len možnosť na predaj vozidla.

Pokiaľ tvrdil, že vozidlo nevrátil W. preto, že nemal čas, bolo to do momentu, kedy vozidlo bolo vo R. A.. Po tom, čo R. sprostredkoval možnosť obchodu s V., bola táto vec pre neho uzatvorená a W. ho potom už ohľadom vrátenia vozidla nekontaktovala.

Čo sa týka výpovedí svedkov, svedkyňa W. na hlavnom pojednávaní podstatne zmenila výpoveď, ako aj svoje skutkové tvrdenia oproti prípravnému konaniu. Svedok O.Z. podľa jeho názoru vypovedal evidentne nepravdivo preto, lebo vo svetle následne zistených skutočností, zjavne poza chrbát svojej sestry W., urobil s V. obchod a ako obaja potvrdili, vzťahy medzi nimi sú vážne narušené a rozvrátené z dôvodu nehody ohľadom spoločných majetkov. Svedok R. bol však z klamstva usvedčený predloženou SMS komunikáciou, pričom je zrejmé, že medzi nimi bola aj čulá telefonická komunikácia. Napokon pri opätovnom výsluchu jeho tvrdenia korigoval, avšak len do tej miery, aby sa vyhol akejkoľvek zodpovednosti za svoje pochybenia voči W.. Jeho výpoveď proti jeho osobe je preto evidentne účelová a nepravdivá, motivovaná snahou vyhnúť sa problémom a akejkoľvek zodpovednosti za vzniknutý stav, ktorý vo vzťahu k predmetnému vozidlu sám zapríčinil a za ktorý zodpovedá. Výpoveď svedka V., ako aj svedkyne P., je motivovaná rovnakými pohnútkami, aby sa zbavili zodpovednosti za danú situáciu, keď R. s V. za chrbtom W. dohodli obchod s vozidlom, ktoré v konečnom dôsledku užívala V. družka, ktorá napokon bola s predmetným vozidlom zadržaná. Z dôvodu zbavenia sa akejkoľvek trestnej alebo inej zodpovednosti si preto títo svedkovia vymýšľali (dlhy a záloh) a vypovedali účelovo v jeho neprospech.

V žiadnom prípade preto nie je možné konštatovať, že jeho úloha, vystupovanie a konanie v rámci tohto obchodného vzťahu medzi R. a V. bolo také, že sa dopustil protiprávneho konania spočívajúceho v tom, že za predaj vozidla nepožadoval kúpnu cenu a túto ani oprávneným osobám neodviedol, pretože pokyny na takýto postup nemal.

Pokiaľ aj súd konštatoval, že malo dôjsť ku vzniku škody na úkor vlastníka, po vykonanom dokazovaní, ako aj z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že vlastníkami predmetného vozidla boli Q. W. spolu s O. R. a nie H. U.. Podľa zhodných tvrdení všetkých svedkov došlo medzi U. a W. so R. k výmene osobných motorových vozidiel. Dokonca R. pri svojom opätovnom výsluchu tvrdil, že predmetné osobné motorové vozidlo bolo jeho, pretože on zaplatil jeho kúpnu cenu a na svedka U. bolo len napísané z dôvodu exekučných konaní vedených proti svedkovi R.. Pri hnutelných veciach sa vlastnícke právo prevádza tradíciou a zápis v evidencii sa často nezhoduje so skutočným vlastníkom, nakoľko oznámenie o zmene vlastníctva zo strany oprávnených osôb nie je do evidencie doručené, čo však neznamená, že vlastnícke právo nebolo platne a účinne prevedené na nového vlastníka (na rozdiel od nehnuteľností, kde sa pre prevod vlastníckeho práva vyžaduje vklad do katastra nehnuteľností). Na základe uvedeného je preto možné konštatovať, že svedok U. napriek tomu, že je v evidencii vedený ako vlastník predmetného motorového vozidla, vlastníkom nie je, nakoľko vlastníkom a poškodeným v danom prípade by mal byť R., resp. R. spolu so W.. V tejto časti je preto taktiež skutková veta nespráva a nie je v súlade s vykonaným dokazovaním ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku.

Nestotožňuje sa so záverom súdu, že jeho konanie bolo vyhodnotené ako priamy úmysel. Opakuje, že vozidlo kupujúcemu neodovzdal z iného dôvodu (úhrada dlhu), ale za účelom následného uzatvorenia obchodu medzi ním a O. R., ku ktorému evidentne došlo. Na jeho vyššie popísaný postup mal riadne inštrukcie práve od O.Z. a Q.T. o danom stave vedela. Jej výpoveď, ako aj neustála zmena skutkových tvrdení v priebehu trestného konania nasvedčujú tomu, že jej tvrdenia sú zavádzajúce a že v podstate si v tomto konaní rieši svoje rodinné a vlastnícke problémy s O. R., pričom však na ich rodinné nehody a majetkové rozpory dopláca on a to trestom odňatia slobody, hoci len pomáhal a postupoval v dobrej viere a v súlade s pokynmi oprávnenej osoby - vlastníka vozidla.

Dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní nebolo podľa neho nepochybne preukázané, že by sa mal dopustiť prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. a taktiež nebolo nepochybne preukázané, že by sa mal dopustiť akéhokoľvek iného trestného činu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. Podľa jeho názoru pri výmere trestu súd nesprávne použil ustanovenia § 49 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. a aj nesprávne ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.).

Žiadal preto v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste a v zmysle ustanovenia § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodiť ho spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný, príp. po zrušení rozsudku vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 12.03.2014, obhajca obžalovaného uviedol, že obžalovaný sa nedostavil na verejné zasadnutie z pracovných dôvodov a tlmočil svoju vôľu, že súhlasí s tým, aby sa vykonalo verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti, pričom zotrval na podanom odvolaní a v súlade s ustanovením § 293 ods. 5 Tr. por. sa verejné zasadnutie vykonalo v neprítomnosti obžalovaného W. P.,

nakoľko obžalovanému bolo upovedomenie na verejné zasadnutie doručené 30.01.2014, teda riadne a včas a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti.

Obhajca obžalovaného s poukazom na písomné podrobne odôvodnené odvolanie navrhol v konečnom návrhu, aby odvolací súd rozhodol tak, ako navrhol v jeho závere.

Splnomocnenkyňa poškodeného, Q.T. uviedla, že pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, vozidlo z diaľnice nebolo odtiahnuté na jej pokyn, ale na pokyn R..

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného W. P. nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného W. P. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný

v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickvej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu.

Prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že v predmetnej veci ide už v poradí o druhý odsudzujúci rozsudok, nakoľko predchádzajúci rozsudok z 24.01.2013, ktorým bol W. P. uznaný za vinného z rovnakého prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., na takmer rovnakom skutkovom základe, ako v predmetnom rozsudku, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/42/2013 z 19.06.2013 podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušený v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol z dôvodu, aby sa vysporiadal s odvolacími námietkami obžalovaného, predovšetkým presným ustálením, aké boli vlastne pokyny užívateľov predmetného motorového vozidla, či už Q.T., resp. O.Z. po jeho znepojazdnení na diaľnici a následnom jeho odtiahnutí obžalovaným do R. A., vzhľadom na preložené SMS správy z telefónneho čísla, ktoré mal v rozhodnom čase užívať práve svedok O.Z., k rozhodným okolnostiam vypočuť E. T., priateľa svedkyne Q.T., nakoľko bolo evidované na neho a to nielen k obsahu SMS správ, ale aj k samotnému skutku, či má vedomosť vôbec o pokazenom motorovom vozidle, k jeho okolnostiam a najmä či má vedomosť kto, kedy a aké inštrukcie dal obžalovanému, ako má s nepojazdným vozidlom naložiť, či ho mal len dať odtiahnuť alebo aj opraviť, resp. predať, prípadne nájsť potenciálneho kupca a na základe inštrukcií koho a za akých podmienok, nakoľko aj svedkyňa W. pripustila, že T. kontaktoval obžalovaného. Rovnako mal umožniť svedkovi O. R. dať nahliadnuť a vyjadriť sa k predloženým SMS správ, týkajúcich sa pokazeného vozidla a aj k samotnému používaniu telefónneho čísla, odkiaľ boli tieto správy odoslané.

Okresný súd postupoval v zmysle intencií tohto zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, keď najskôr oboznámil podstatný obsah dovtedy vykonaného dokazovania a zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, následne opätovne vypočul svedkyňu Q. W., E. T., H. U. a O.Z. v zmysle pokynov odvolacieho súdu a následne vyhlásil vyššie uvedené, odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok.

Obžalovaný W. P. od začiatku trestného stíhania sa obhajoval, že potom, čo sa vozidlo O.Z. pokazilo, toto na základe jeho prosby odtiahol do R. A., kde ho zaparkoval pred dom pána P. a v tento deň ho O.Z. požiadala, aby vozidlo predal za 1.000,-€. Následne sa zoznámil s taxikárom S. V., ktorého sa pýtal, či nemá niekoho na opravu vozidla a či nemá záujem o vozidlo, ktorý prejavil záujem oň a keď ho o 2 - 3 dni potom, čo ho odviezol do T., doviezol vozidlo do U. H. a V. dal auto opraviť za 300,-€. Dohodli sa, že po oprave sa rozhodne, či vozidlo kúpi a nechá mu kontakt na O.Z.. Obhajoval sa, že O. R. aj Q.T. boli o všetkom informovaní a W. ho tlačila, aby auto predal, ale neskôr žiadala vozidlo späť, lebo si našla lepšieho kupca, pričom výlučne z časových dôvodov jej vozidlo nevrátil. V. ho vozil viackrát, avšak obžalovaný mu nezostal nič dlžný.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, na základe výpovedí Q.T., O.Z., E. T., H. U. a obžalovaného dospel k záveru, že v zmysle zásad občianskeho práva, je nepochybné, že vôľou vlastníka vozidla H. U. bolo prenechať Q. W. predmetné vozidlo, aby s ním nakladala rovnako, akoby bola vlastníkom vozidla. Toto právo zahŕňa v sebe právo vozidlo užívať a aj s ním nakladať, vrátane jeho predaja. Na základe výpovede Q.T. o spôsobe užívania vozidla a podieľania sa na nákladoch na vozidlo konštatoval, že rovnaké oprávnenia ako ona, mal v inkriminovanom čase aj jej brat O. R., na ktorého ona sama previedla časť svojho oprávnenia rozhodovať o vozidle. Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska zodpovednosti obžalovaného, ktorý prirodzene nemusel ovládať presne právne vzťahy osôb užívajúcich vozidlo k tomuto vozidlu, mohli obaja právne účinne inštruovať obžalovaného k oprave, či predaju vozidla. K obsahu pokynov, resp. dohody medzi obžalovaným a osobami oprávnenými s vozidlom nakladať nebolo podľa okresného súdu vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že O.Z. požiadala obžalovaného, aby vozidlo predal. Sama Q.T. uviedla, že spočiatku chcela vozidlo predať, k čomu vykonala aj opatrenia (uverejnenie inzerátu na internete), asi po mesiaci názor zmenila. Výpoveď svedka O. R., ktorý najprv rezolútne poprel, že dal obžalovanému pokyn na predaj, či opravu vozidla, spochybňujú SMS odoslané

obžalovanému z telefónu osoby vtedy blízkej Q.T., ako aj skutočnosť, že pokazené vozidlo mal nechať s kľúčmi a dokladmi pred domom vo R. A., ku ktorému nemal žiaden právny, či iný vzťah bez toho, aby plánoval s vozidlom nejako naložiť. Pri opätovnom výsluchu pred súdom pripustil, že obžalovaný mohol pokyn na predaj od neho dostať. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že obhajoba obžalovaného, že dostal pokyn od O. R. vozidlo predať, vyvrátená nebola. Následne uviedol, že ak sa obžalovaný zaviazal vozidlo predať, dostal sa do úlohy sprostredkovateľa, ktorého povinnosťou bolo nájsť kupca na vozidlo, ktorého prostredníctvom svedka E. U. aj našiel. Z okolností prípadu preto vyplýva, že vozidlo mu bolo zverené za účelom predaja, z čoho je evidentné, že okrem odovzdania vozidla kupcovi bol povinný predávajúcemu odvieť kúpnu cenu vozidla. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že obžalovanému oprávnené osoby vozidlo darovali, aby ho použil na účely plnenia svojich vlastných záväzkov. Vo vzťahu k dlhu 700,- € S. V. zo svedeckých výpovedí i z výpovede obžalovaného podľa súdu je zrejmé, že S. V. poskytoval obžalovanému prepravné služby, avšak vzhľadom na povahu týchto služieb a spôsob určenia ceny za prepravu (ad hoc, bez pravidiel, ústne, bez svedkov a bez dokladu), nemožno konštatovať, že obžalovaný dlhoval S. V. peniaze za prepravu a už vôbec nie konkrétnu sumu 700,- €. Takýto záver pre účely dokazovania v trestnom konaní nemožno konštatovať len na základe voľného odhadu taxikára, preto súd zo skutkovej vety túto okolnosť vypustil. K dôvodu prenechania vozidla do užívania obžalovaným S. V., nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, že vozidlo S. V. odovzdal za účelom opravy a následného odkúpenia vozidla. Ak mal podľa pokynov O.Z. predať vozidlo za 1.000,- €, čo sám obžalovaný tvrdil, zodpovedal O.Z., resp. Q.T. aj za odvedenie kúpnej ceny. Či obžalovaný dlhoval S. V. peniaze alebo nie, bolo mimo dohody o sprostredkovaní predaja vozidla a s touto nijako nesúviselo. Tým, že odovzdal do užívania vozidlo S. V. s úmyslom, aby ho tento trvale užíval, ale nepožadoval od kupujúceho zaplatať kúpnu cenu oprávneným osobám, spôsobil týmto škodu v hodnote predmetného vozidla. Napokon sám obžalovaný tvrdil, že Q. W. iadala vozidlo späť a obžalovaný jej ho nevrátil len preto, že nemal čas. Obžalovaný však vozidlo nemohol poškodené vrátiť, pretože ho v jej mene predal tretej osobe, keďže poškodená žiadala vrátenie vozidla v čase, keď už neparkovalo vo R. A., t.j. už bolo v dispozícii kupujúceho. Súhrn týchto okolností viedol súd k záveru, že treba modifikovať skutkovú vetu v súlade so skutkovými závermi súdu a zachytiť v nej protiprávnosť konania obžalovaného spočívajúceho v tom, že za predaj vozidla nepožadoval kúpnu cenu a túto ani oprávneným osobám neodviedol. Konanie obžalovaného, ktoré bolo súčasťou skutkovej vety obžaloby súd nemenil, následok ostal zachovaný, preto nedošlo k porušeniu jednoty skutku.

Podľa súdu teda obžalovaný tým, že so zvereným vozidlom nakladal tak, ako je to oprávnený urobiť len vlastník vozidla, t.j. v podstate ho kupujúcemu daroval, keď nemal súhlas oprávnených osôb na bezplatné odovzdanie vozidla kupujúcemu, spôsobil vlastníkovi vozidla H. U. kodu vo výške hodnoty vozidla určenej odborným vyjadrením na 1.700,- €, čím naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona. Jeho konanie vyhodnotil podľa kritérií uvedených v § 15 písm. a) Trestného zákona ako priamy úmysel, ktorý súd vyvodil zo spôsobu spáchania trestného činu a okolností, za ktorých došlo ku skutku, keď o kúpnej cene s kupujúcim vôbec nerokoval, že subjektívne odovzdal vozidlo kupujúcemu z iného dôvodu, ako za účelom odvedenia kúpnej ceny predávajúcim. Uvedený záver podporuje podľa súdu aj správanie obžalovaného po skutku, kedy v zmysle svedeckej výpovede Q.T. situáciu zahmlieval a vyhýbal sa kontaktu v snahe zabrániť tomu, aby jeho trestný čin vyšiel najavo.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení. Okresný súd rozviedol, prečo neuveril výpovediam obžalovaného. Preto aj odvolací súd považuje úvahy okresného súdu v tomto ohľade za správne a presvedčivé.

Podstata odvolania obžalovaného spočívala práve v namietaní, že jeho úlohou bolo podľa pokynov O.Z. len nájsť potencionálneho kupca vozidla, čo si však mali doriešiť R., W. alebo T., že vlastníkom vozidla nebol H. U., s ktorými sa výstižne a veľmi detailne vysporiadal už okresný súd, čo si plne osvojuje aj senát odvolacieho súdu, bez potreby opakovania rovnakých záverov a hodnotení.

Vzhľadom k odvolacím námietkam obžalovaného, aj podľa odvolacieho súdu bolo nepochybne preukázané, že vlastníkom motorového vozidla Opel Astra, G., VIN: V. farby svetlo striebornej metalízy, ev.č. T. bol H. U., čo vyplýva nielen z evidenčnej karty predmetného vozidla, ale aj z výpovedí svedkov Q.T., O.Z., E. T. a aj samotného jeho vlastníka H. U.. Rovnako z výpovedí uvedených svedkov bolo

preukázané, že im H. U. umožnil užívať predmetné motorové vozidlo a na konkrétnu situáciu uviedol, že boli oprávnení ho aj predať.

Rovnako bolo preukázané, nielen z výpovede svedkyne Q.T., E. T., ale aj predložených SMS správ, ktoré boli odosielané z mobilného telefónu evidovaného na svedka T., ale ďalším dokazovaním, že ho v rozhodnom období používal svedok O.Z. a napokon aj z výpovede tohto svedka, že po odtiahnutí nepojazdného vozidla z diaľnice, obžalovaný dostal od neho, ako oprávneného užívateľa pokyn, že má vozidlo opraviť alebo ho predať, čo potvrdzujú predložené SMS správy. Z týchto správ odosielaných z telefónneho čísla XXXX XXX XXX vyplýva, že odosielateľ v nich v dňoch 10. až 12. 10. 2011 inštruuje obžalovaného, aby predal vozidlo Opel Astra, polemizuje o cene a súrne potrebuje peniaze a súčasne žiada, aby mu obžalovaný priniesol barlu z vozidla. Z odpovede spoločnosti Telefonica z 26.11.2012 vyplýva, že telefónne číslo XXXX XXX XXX evidovali na E. T. do 14.11.2011, kedy z dôvodu nahlásenia krádeže SIM karta bola suspendovaná. Tieto skutočnosti boli napokon preukázané aj vykonaným dokazovaním a svedeckými výpoveďami.

Táto situácia však trvala len do času, keď si to užívatelia nerozmysleli, nakoľko obžalovaný im ani opravené vozidlo nevrátil, ani im neoznámil meno potencionálneho kupca a neodovzdal sumu za prípadný predaj vozidla, čo aj od neho pôvodne žiadali (vyplýva to aj z SMS správ).

Naopak bolo preukázané, že obžalovaný po legálnom odtiahnutí vozidla, začal vystupovať ako jeho vlastník, keď z výpovedí svedka S. V. bolo preukázané, že potom, ako poskytoval obžalovanému rôzne prepravné služby, ako protihodnotu mu odovzdal do trvalého užívania predmetné vozidlo, napriek tomu, že na toto, ani podľa vlastných obhajobných prednesov, nebol užívateľmi vozidla splnomocnený a teda vôbec nebol oprávnený dať vozidlo z akéhokoľvek dôvodu ako zálohu svedkovi V..

Ak sa teda obžalovaný obhajoval, že mal sprostredkovať len kupca vozidla, čo podľa jeho tvrdenia aj urobil, v tomto smere jeho obhajoba bola vyvrátená práve výpoveďou svedka S. V., ktorý uviedol, že obžalovaný využil jeho prepravné služby, za ktoré mu riadne neplatil a obžalovaný mu sám navrhol, že mu dá do zálohy pokazené vozidlo odstavené vo R. A., preto spolu s T. odtiahli vozidlo do U. H., kde ho dal opraviť a spojzadiť. Obžalovaný mu odovzdal doklady aj kľúče a dohodli sa, že mu buď vyplatí dlh, alebo mu prenechá vozidlo. Po zistení, že v technickom preukaze je meno H. U., obžalovaný uviedol, že je to jeho známy, ale že to nemôže prepísať na seba, kôli dlhom, aby mu ho nevzal exekútor. Dokonca mu ho po určitom čase svedok ponúkal späť, pre vysokú spotrebu, ale obžalovaný ho nechcel z dôvodu, že nemal peniaze na vrátenie dlhu. Dokonca mu sám uviedol, že keď ho bude chcieť prepísať na seba, pomôže mu s tým, že s prepisom nebude žiadny problém. Je preto vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že jeho úlohou bolo zohnať len potencionálneho kupca, nakoľko bolo preukázané, že obžalovaný s ním nakladal v rozpore s pokynmi vlastníka, resp. jeho oprávnených užívateľov. Ani jeden svedok - užívatelia vozidla, ani jeho vlastník nepotvrdili, že by im obžalovaný oznámil, že kupca na vozidlo našiel. Naopak, práve svedkovia Q.T. a E. T. potvrdili, že vzhľadom k tomu, že sa im pokazilo aj druhé auto, rozhodli sa Opel Astru ponechať. Teda po mesiaci alebo dvoch, vyzývali obžalovaného na vrátenie vozidla, na čo obžalovaný reagoval, že si ho môžu prísť zobrať, ale neuviedol kedy a kde. Až po pár týždňoch sa dozvedeli, že je v servise v T.. Napokon ani svedkovi S. V. neoznámil mená užívateľov vozidla, ani mu nedal na nich kontakt, ak by bolo pravdivé jeho tvrdenie, že mal zohnať len kupca. Obžalovaný tak neurobil ani vo vzťahu k Q. W., ani O. R., resp. H. U. a na druhej strane ani vo vzťahu S. V..

Nič teda nebránilo obžalovanému, aby užívateľom vozidla oznámil, že zahnal potencionálneho kupca a že mu aj odovzdal vozidlo, resp. aspoň im oznámil, kde a v amok stave sa vozidlo nachádza. Obžalovaný tak neurobil a až náhodou a potom, čo bolo vyhlásené pátranie po ňom, bolo zaistené, keď ním jazdila priateľka S. V., svedkyňa P. P..

Napokon aj svedkyňa P. P. potvrdila, že obžalovaný ubezpečoval jej priateľa, S. V., že mu dlh splatí a neskôr, že nemá peniaze a aby si nechal auto s tým, že výslovne uvádzal, že auto je jeho. Do auta investovali, kúpili nové gumy a jazdila na ňom, až kým ju nezadržala polícia.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že vozidlo sa pokazilo O.Z. a že práve na jeho žiadosť ho z diaľnice odtiahol a nie je preto zrejmé, prečo v skutkovej vete rozsudku sa uvádza, že predmetné motorové vozidlo odtiahol na žiadosť Q.T. za situácie, keď súd do skutkovej vety zasahoval, je potrebné konštatovať, že je len čiastočne pravdivé toto tvrdenie obžalovaného, že svedok O.Z. ho požiadal o odtiahnutie vozidla z diaľnice, ale na strane druhej bolo preukázané, že túto skutočnosť oznámil O. R. aj svedkyni W., od

ktorej chcel, aby vybavila odťah cez poisťovňu, čo sa jej zdalo komplikované a preto ho požiadala, aby zariadil odťah a oznámil jej, že to zariadil cez obžalovaného tak, že auto ním bolo odťahnuté do R. A., pred dom P. Preto táto odvolacia námietka nemala žiadny rozhodný vplyv na ustálenie a právne posúdenie skutku, nakoľko bolo dokazovaním jednoznačne preukázané, že ako O. R., tak aj Q.T. boli oprávnení užívateľia vozidla a preto táto námietka obžalovaného bola právne irelevantná.

Odvolací súd na vyššie uvedené preto len poukazuje, vzhľadom na stabilitu súdnych rozhodnutí bez potreby úpravy v tejto časti skutkovej vety napadnutého rozsudku.

Rovnako bola neopodstatnená jeho námietka o vykonanom zásahu do skutkovej vety a tým aj k porušeniu jednoty skutku, nakoľko vykonaná úprava skutkovej vety zo strany prvostupňového súdu bola v zmysle vykonaných dôkazov, dokonca v prospech obžalovaného, teda došlo len k čiastočnej zmene skutkovej vety, bez vplyvu na totožnosť skutku, ktorá tým bola zachovaná a napokon bez vplyvu aj na právne posúdenie skutku.

Ak sa teda obžalovaný obhajoval, že nemal vozidlo priamo predať, ale nájsť len potencionálneho kupca a na všetkých ostatných konkrétnych podmienkach kúpy a predaja sa potom mal s kupcom dohodnúť priamo O.Z., bolo vyvrátené nielen samotným konaním obžalovaného, ale aj uvedenými svedeckými výpoveďami, keď bolo preukázané, že ani toto tvrdenie obžalovaný nespĺnil, nakoľko ani svedkovi R., ani svedkyňi W., ani jej vtedajšiemu priateľovi T., ale ani vlastníčkovi vozidla U. neoznámil tento potencionálny kupca, aby sa mohli dohodnúť na predaji vozidla a jeho cene, ale ani svedkovi V. neuviedol, že vozidlo je na predaj, kto je jeho vlastníkom, resp. oprávneným užívateľom. Pokiaľ sa obhajoval, že vozidlo prenechal S. V. do užívania za účelom servisnej prehliadky, prípadnej opravy a následného odkúpenia, bola vyvrátená ako svedkom R., tak aj svedkom V..

Pokiaľ ide o svedka O.Z., možno konštatovať, že jeho výpovede boli spočiatku neurčité, vyhýbavé a nie úplne presvedčivé, ale v podstatných častiach jeho tvrdenia boli napokon potvrdené výpoveďami svedkyne W. a svedka V., na základe ktorých bola práve vina obžalovaného jednoznačne preukázaná. Súd nemal žiadnym dôkazom preukázané obhajobné tvrdenia obžalovaného, že svedkovia V. a P. boli motivovaní rovnakými pohnútkami, aby sa zbavili zodpovednosti za danú situáciu, keď R. s V. za chrbtom W. dohodli obchod s vozidlom, ktoré v konečnom dôsledku užívala V. družka, ktorá napokon bola s predmetným vozidlom zadržaná, nakoľko práve ostatnými dôkazmi boli potvrdené ich výpovede.

Nepotvrdila sa preto ani odvolacia námietka obžalovaného, že išlo obchodný vzťah medzi R. a V. a v tomto smere prvostupňový súd dostatočným spôsobom vyvrátil jeho obhajovacie námietky už počas súdneho konania.

K opakovane vnesenej odvolacej námietke ohľadne neprávneho vlastníka motorového vozidla, odvolací súd opakovane uvádza, že tento vlastník nie je sporný, nakoľko z evidenčnej karty vozidla (č.l. 93) jednoznačne vyplýva, že osobné motorové vozidlo zn. Opel Astra G Q., VIN: V., farby svetlo striebornej metalízy, ev.č. T. bolo v rozhodnom čase evidované na H. U., ako vlastník a držiteľ, čo napokon potvrdila aj svedkyňa Q.T., jeho matka a vyplýva to aj z jeho splnomocnenia zo 07.12.2011 (č.l. 65) a napokon aj z výpovedí svedkov R. a T.. Jemu aj bolo políciou vrátené vozidlo, cez splnomocnenkyňu, svedkyňu W. (č.l. 90), ktorá bola spoločne s O.Z. len jeho užívateľmi.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s hodnotením všetkých svedeckých výpovedí a ostatných vykonaných dôkazov okresným súdom a preto správne postupoval, keď na ich základe konanie obžalovaného posúdil ako prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák., nakoľko tým, že obžalovaný so zvereným vozidlom nakladal tak, ako je to oprávnený urobiť len vlastník vozidla, t.j. v podstate ho kupujúcemu daroval, keď nemal súhlas oprávnených osôb na bezplatné odovzdanie vozidla kupujúcemu, spôsobil vlastníčkovi vozidla H. U.kodu vo výške hodnoty vozidla určenej odborným vyjadrením na 1.700,- €.

Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením obžalovaného, že konal v dobrej viere a len doplatil na zlé vzťahy medzi O.Z. a Q.T., nakoľko tieto neboli sporné, ale nemali vplyv na zákonnosť ich výpovedí, ktoré správne okresný súd vyhodnotil.

Za daného stavu odvolanie obžalovaného ohľadom skutkových zistení považoval odvolací súd za nedôvodné, pričom v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie uvedené v prvostupňovom rozsudku.

Odvolačný súd nevzhladol pochybenia ani vo výroku o treste v napadnutom rozsudku. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák. Prvostupňový súd nepochybil teda ani pri právnej kvalifikácii skutku a ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, ktorý ukladal tak, aby zodpovedal kritériám uvedeným v § 34 ods. 4 Tr. zák. s cieľom splniť účel trestu tak z pohľadu generálnej, ako aj individuálnej prevencie. Prvostupňový súd pritom prihliadol na osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy a prevýchovy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. ustanovenie odseku 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%252349'&ucin-k-dni='30.12.9999'>(podmienkový odklad výkonu trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 písm. a/,b/ Tr. zák.) sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatela za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienkového odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienkového prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Okresným súdom uložený trest odňatia slobody 10 mesiacov nepodmienečne je trestom uloženým v súlade so zákonom a súčasne trestom primeraným a spravodlivým.

Správne okresný súd nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu okolnosť a na strane druhej obžalovanému priťažovala okolnosť, že už bol za trestný čin odsúdený a to Okresným súdom Malacky sp. zn. 2T/70/2004 k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. (účinného do 31.12.2005), z výkonu ktorého bol podmienkovým prepustený 23.03.2005, ktorý dátum sa považuje za vykonanie trestu, nakoľko v skúšobnej dobe podmienkového prepustenia sa osvedčil.

Podstatnou okolnosťou, pre ktorú okresný súd obžalovanému musel ukladať nepodmienečný trest, je okolnosť, že Okresným súdom Brezno sp. zn. 3T/101/2008 zo 04. 12. 2008 bol obžalovaný W. P. odsúdený pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace, z výkonu ktorého bol dňa 22. 08. 2011 podmienkovým prepustený s určením skúšobnej doby v trvaní 3 roky.

Posledným bolo odsúdenie Okresným súdom Žilina sp. zn. 22T/126/2008 z 01. 10. 2010, za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom k odsúdeniu Okresným súdom Brezno sp. zn. 3T/101/2008.

Keďže obžalovaný spáchal predmetný trestný čin počas plynutia trojročnej skúšobnej doby podmieneného prepustenia z výkonu trestu uloženého rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/101/2008, na základe rozhodnutia Okresného súdu Trnava, sp. zn. 1Pp/80/2011 z 22.08.2011, dokonca necelý mesiac po rozhodnutí súdu, správne a v súlade so zákonom prvostupňový súd mu obligatórne podľa § 49 ods. 2 Tr. zák. ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody a z dôvodu prevahy počtu priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi mu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. povinne zvýšil spodnú hranicu trestnej sadzby § 213 ods. 1 Trestného zákona (až na 2 roky) o 1/3, čím sa zvýšila spodná hranica trestnej sadzby za uvedený prečin na 8 mesiacov (horná 2 roky ostala nezmenená).

Preto okresným súdom uložený trest aj podľa senátu krajského súdu spravodlivo zohľadňuje konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy, vychádzajúc zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému zločinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Nakoľko v tomto prípade nepochybil okresný súd ani pri zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko bol v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a odvolací súd nezistil ani žiadne dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z výrokov napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného W. P. ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.